

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 98/2566

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1336, พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 51

ย่อ / หลักกฎหมาย

สำนักงานศาลปกครอง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 ขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 กรณีสืบเนื่องจากสำนักงานศาลปกครองได้มีคำสั่ง ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2557 เพิกถอนสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของนาย ส. ข้าราชการในสังกัดและเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิ โดยในคดีที่ศาลยุติธรรม สำนักงานศาลปกครอง เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนาย ส. จำเลย ต่อศาลแขวงดอนเมือง เรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่นาย ส. รับไปโดยไม่มีสิทธิ ศาลแขวงดอนเมืองพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์เต็มตามฟ้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คดีถึงที่สุด เป็นคดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 โดยศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การฟ้องเรียกเงินที่โจทก์จ่ายเป็นค่าเช่าบ้านพักแก่จำเลยโดยจำเลยไม่มีสิทธิได้รับเป็นการฟ้องเรียกเอาทรัพย์สินซึ่งเป็นของโจทก์คืนจากผู้ไม่มีสิทธิที่จะรับไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 ซึ่งไม่ใช่อายุความ ส่วนคดีที่ศาลปกครอง นาย ส. ยื่นฟ้องสำนักงานศาลปกครอง ที่ 1 เลขานุการสำนักงานศาลปกครอง ที่ 2 ผู้ถูกฟ้องคดี ต่อศาลปกครองกลาง ขอให้เพิกถอนคำสั่งเพิกถอนการอนุมัติสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านและเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ศาลปกครองกลางพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี คำขออื่นให้ยก ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ ซึ่งต่อมาศาลปกครองสูงสุดได้มี คำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นคดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 โดยศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่เพิกถอนสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านชอบด้วยกฎหมาย แต่นาย ส. ได้รับเงินค่าเช่าบ้านด้วยความเชื่อโดยสุจริต และได้ใช้เงินดังกล่าวไปจนหมดแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไป ทั้งนี้ ตามมาตรา 51 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ดังนี้ จึงเห็นได้ว่า ศาลอุทธรณ์และศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยตรงกันว่า นาย ส.เป็นผู้ไม่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตามระเบียบคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง ว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง พ.ศ. 2545 คำสั่งของผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและต้นทุนซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจจากเลขานุการสำนักงานศาลปกครองในการอนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านและเพิกถอนการอนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านที่ให้เพิกถอนสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของนาย ส. จึงเป็นคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ในส่วนที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยต่อมาว่า นาย ส. ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินค่าเช่าบ้านโดยสุจริต และได้ใช้เงินดังกล่าวไปจนหมดสิ้น จึงไม่ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปเต็มจำนวนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ตามมาตรา 51 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 นั้น ขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ เพราะคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวมีผลทำให้สำนักงานศาลปกครองไม่อาจเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่นาย ส. ได้รับไปจากสำนักงานศาลปกครองตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ได้ หรือกรณีที่นาย ส. นำเงินมาคืนให้แก่ผู้ร้องตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 แล้ว แต่ต่อมาศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 วินิจฉัยว่า นาย ส. ไม่ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่รับไปแก่ผู้ร้อง ย่อมมีปัญหาข้อกฎหมายว่า ผู้ร้องมีอำนาจรับชำระเงินคืนได้

หรือไม่ และต้องคืนเงินที่นาย ส.ชำระมาตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้นาย ส. หรือไม่ ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดในส่วนนี้จึงขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จนเป็นเหตุให้เกิดข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของทั้งสองศาล ผู้ร้องจึงมีสิทธิยื่นคำร้อง และคณะกรรมการมีอำนาจวินิจฉัยกำหนดแนวทางการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดได้ตามมาตรา 14 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 โดยคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดในส่วนนี้เป็นการวินิจฉัยที่เกี่ยวกับการเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่อ้างว่านาย ส. รับไปโดยไม่มีสิทธิ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นไม่รับคำฟ้องในส่วนนี้ไว้พิจารณา โดยวินิจฉัยว่า หนังสือเรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน เป็นเพียงหนังสือทวงถามให้ชำระเงินคืนเท่านั้น และเป็นเรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จะต้องใช้สิทธิเรียกร้องเงินดังกล่าวจากผู้ฟ้องคดี โดยการฟ้องขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีขอให้เพิกถอนหนังสือดังกล่าวเฉพาะในส่วนที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์ และศาลปกครองสูงสุดมิได้วินิจฉัยในประเด็นนี้ ข้อเท็จจริงจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือที่ให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน ประกอบกับคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านจากข้าราชการตามแนวคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลเป็นข้อพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ทั้งศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้ ก็ได้พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นที่ได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือดังกล่าวเฉพาะในส่วนที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน ดังนั้น เมื่อนาย ส. ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนหนังสือที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน และประเด็นดังกล่าว เป็นประเด็นข้อพิพาทในคดีของศาลยุติธรรมที่จะต้องวินิจฉัยว่า สำนักงานศาลปกครองมีอำนาจฟ้องเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่รับไปโดยไม่มีสิทธิ และนาย ส. ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิแก่สำนักงานศาลปกครองหรือไม่ เพียงใด การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้นาย ส. คืนเงินค่าเช่าบ้านเต็มจำนวนให้แก่สำนักงานศาลปกครอง โดยอ้างอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 และไม่นำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 51 วรรคสี่ มาใช้บังคับ ก็เป็นอำนาจของศาลในคดีที่อยู่ในเขตอำนาจจะวินิจฉัยปรับบทกฎหมายใช้บังคับแก่ข้อเท็จจริงในคดี ดังนี้ คู่ความและคู่กรณีตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 กับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 จึงต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยในส่วนการเรียกคืนเงินตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ซึ่งเป็นศาลที่มีเขตอำนาจในการวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทนี้ อุบายย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำวินิจฉัยที่ 98/2566 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคู่กรณีคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คู่กรณีสำนักงานศาลปกครองผู้ร้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542 พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 ป.พ.พ. พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 สำนักงานศาลปกครอง

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้วินิจฉัยว่า คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 ขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 กรณีสืบเนื่องมาจากสำนักงานศาลปกครองได้มีคำสั่ง ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2557 เพิกถอนสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของ

นาย ส. ข้าราชการในสังกัดและเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิ โดยในคดีที่ ศาลยุติธรรม สำนักงานศาลปกครอง เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนาย ส. จำเลย ต่อศาลแขวงดอนเมือง เรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่นาย ส. รับไปโดยไม่มีสิทธิ ศาลแขวงดอนเมืองพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์เต็มตามฟ้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คดีถึงที่สุด เป็นคดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 โดยศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การฟ้องเรียกเงินที่โจทก์จ่ายเป็นค่าเช่าบ้านพักแก่จำเลยโดยจำเลยไม่มีสิทธิได้รับเป็นการฟ้องเรียกเอาทรัพย์สินซึ่งเป็นของโจทก์คืนจากผู้ไม่มีสิทธิที่จะรับไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 ซึ่งไม่มีอายุความ ส่วนคดีที่ศาลปกครอง นาย ส. ยื่นฟ้องสำนักงานศาลปกครอง ที่ 1 เลขอาธิการสำนักงานศาลปกครอง ที่ 2 ผู้ถูกฟ้องคดี ต่อศาลปกครองกลาง ขอให้เพิกถอนคำสั่งเพิกถอนการอนุมัติสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านและเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ศาลปกครองกลางพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นในท้าย ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ ซึ่งต่อมาศาลปกครองสูงสุดได้มี คำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นคดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 โดยศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่เพิกถอนสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านชอบด้วยกฎหมาย แต่นาย ส. ได้รับเงินค่าเช่าบ้านด้วยความเชื่อโดยสุจริต และได้ใช้เงินดังกล่าวไปจนหมดแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไป ทั้งนี้ ตามมาตรา 51 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ดังนี้ จึงเห็นได้ว่า ศาลอุทธรณ์และศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยตรงกันว่า นาย ส.เป็นผู้ไม่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านตามระเบียบคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง ว่าด้วยค่าเช่าบ้าน ข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง พ.ศ. 2545 คำสั่งของผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและต้นทุนซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจจากเลขาธิการสำนักงานศาลปกครองในการอนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านและเพิกถอนการอนุมัติเบิกค่าเช่าบ้านที่ให้เพิกถอนสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของนาย ส. จึงเป็นคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ในส่วนที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยต่อมาว่า นาย ส. ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินค่าเช่าบ้านโดยสุจริต และได้ใช้เงินดังกล่าวไปจนหมดสิ้น จึงไม่ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปเต็มจำนวนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ตามมาตรา 51 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 นั้น ขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ เพราะคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวมีผลทำให้สำนักงานศาลปกครองไม่อาจเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่นาย ส. ได้รับไปจากสำนักงานศาลปกครองตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ได้ หรือกรณีที่นาย ส.นำเงินมาคืนให้แก่ผู้ร้องตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 แล้ว แต่ต่อมาศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 วินิจฉัยว่า นาย ส. ไม่ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่รับไปแก่ผู้ร้อง ย่อมมีปัญหาข้อกฎหมายว่า ผู้ร้องมีอำนาจรับชำระเงินคืนได้หรือไม่ และต้องคืนเงินที่นาย ส.ชำระมาตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้แก่ นาย ส. หรือไม่ ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดในส่วนนี้จึงขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จนเป็นเหตุให้เกิดข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของทั้งสองศาล ผู้ร้องจึงมีสิทธิยื่นคำร้องและคณะกรรมการมีอำนาจวินิจฉัยกำหนดแนวทางการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดได้ตามมาตรา 14 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 โดยคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดในส่วนนี้เป็นการวินิจฉัยที่เกี่ยวกับการเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่อ้างว่านาย ส. รับไปโดยไม่มีสิทธิ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นไม่รับคำฟ้องในส่วนนี้ไว้พิจารณา โดยวินิจฉัยว่า หนังสือเรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน เป็นเพียงหนังสือทวงถามให้ชำระเงินคืน

เท่านั้น และเป็นเรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จะต้องใช้สิทธิเรียกร้องเงินดังกล่าวจากผู้ฟ้องคดี โดยการฟ้องขอให้ศาลพิจารณาคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีขอให้เพิกถอนหนังสือดังกล่าวเฉพาะในส่วนที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์ และศาลปกครองสูงสุดมิได้วินิจฉัยในประเด็นนี้ ข้อเท็จจริงจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือที่ให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน ประกอบกับคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านจากข้าราชการตามแนวคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลเป็นข้อพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ทั้งศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้ ก็ได้พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นที่ได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือดังกล่าวเฉพาะในส่วนที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน ดังนั้น เมื่อนาย ส. ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนหนังสือที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่าเช่าบ้าน และประเด็นดังกล่าว เป็นประเด็นข้อพิพาทในคดีของศาลยุติธรรมที่จะต้องวินิจฉัยว่า สำนักงานศาลปกครองมีอำนาจฟ้องเรียกคืนเงินค่าเช่าบ้านที่รับไปโดยไม่มีสิทธิ และนาย ส. ต้องคืนเงินค่าเช่าบ้านที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิแก่สำนักงานศาลปกครองหรือไม่ เพียงใด การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้นาย ส. คืนเงินค่าเช่าบ้านเต็มจำนวนให้แก่สำนักงานศาลปกครอง โดยอ้างอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 และไม่นำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 51 วรรคสี่มาใช้บังคับ ก็เป็นอำนาจของศาลในคดีที่อยู่ในเขตอำนาจจะวินิจฉัยปรับบทกฎหมายใช้บังคับแก่ข้อเท็จจริงในคดี ดังนี้ คู่ความและคู่กรณีตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ คดีหมายเลขแดงที่ 13227/2561 กับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อร. 161/2566 จึงต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยในส่วนการเรียกคืนเงินตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ซึ่งเป็นศาลที่มีเขตอำนาจในการวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทนี้

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/98/2566>